

[Rytter.]

intet gøre, men man mente altsaa at have Hjemmel til, naar Sagen forfølges af det offentlige, at afsige en Retskendelse.

Det er de Regler, som danner Basis for den Diskussion, der her føres. Man kan sige, at de ligger uden for, men de viser i hvert Fald Grundlovens og vor almindelige Lovgivnings Synspunkter over for disse Forhold.

Jeg gaar saa over til det, der her foreligger. Jeg skal ikke komme ind paa Ministerens Forsvar for Hemmeligholdelsespligten for Telefonselskaberne, men kun tale om Instruksens Afsnit III med dets tre Punkter — det er jo dem, hvorom der hersker Tvivl.

Jeg forstaar ikke, at den højtærede Minister vilde sige, at det er Regler, som ogsaa tidligere har haft Gyldighed, idet de blev brugt under Krigen. Selvfølgelig maa man i en saadan Situation have Lov til at gaa temmelig vidt. Jeg var ikke Minister dengang, men jeg vil fuldt ud forsvare, at man i en Krigssituation gør noget saadant, og de Embedsmænd, som Ministeren her nævnte, var jo netop dem, der havde Forbindelse med Udlandet. Det ligger efter min Mening uden for Diskussion. Vil Ministeren hænge sig i det, saa for mig gerne, men jeg kan ikke se, at det er noget som helst Argument.

Hvad den Tid angaar, i hvilken jeg var Minister, kan jeg kun sige, at om de Regler dengang har eksisteret eller ikke, ved jeg ikke; jeg kan ikke paatage mig noget som helst Ansvar for andet end de Handlinger, jeg selv foretog, og min Ordre var den, at skulde der ske Telefonaflytning, skulde det ske med min Underskrift, idet jeg var den, som skulde have det moralske, det juridiske og det parlamentariske Ansvar. I det eneste Tilfælde, der har været forelagt for mig, var mit Standpunkt netop det, som jeg her fremsætter. At en anden Ordning tidligere er truffet ved mundtlig Aftale, kan ikke være afgørende for efterfølgende Ministre.

Jeg skal saa se paa Instruksen. Det første Punkt, som Ministeren talte om, var Punkt 1 i Afsnit III. Man vil lægge Mærke til, saaledes som Ministeren ogsaa sagde, at Grænsen for, hvad man kan forlange her, er meget snæver, men til Gengæld er der mange Mennesker, som kan forlange

det. Det, man kan forlange, er nemlig, at Telefonvæsenet skal sikre sig visse nærmere angivne Oplysninger, for at de kan stilles til Politiets Raadighed, naar Retskendelse derom foreligger; men der staar ikke, og Ministeren sagde det heller ikke, at enhver underordnet Politieembedsmand kan sige til Telefonvæsenet: Vil I sikre jer Oplysninger om, fra hvilken Telefon der ringes og til hvilken Telefon, og vil I sikre jer, hvad det er, der tales om. Disse Oplysninger skal Telefonvæsenet sikre sig. Det maa ikke bruge dem, men kun anbringe dem i et hemmeligt Dossier, som skal opbevares til eventuel Afbenyttelse senere, naar der foreligger en Retskendelse. Der staar ikke et Ord om, at Manden selv skal have det at vide, der staar ikke et Ord om, at der skal indhentes Retskendelse om det. Ikke desto mindre sagde Ministeren, at det er i Overensstemmelse med de Regler, som er udtalt i Retsplejeloven. Men det er ikke Tilfældet. For det første staar der ikke et Ord om, i hvilke Øjemed Oplysningerne indhentes, der staar ikke et Ord om, at det skal være til Efterforskning af Forbrydelser, der staar ikke et Ord om, at det skal være Sager, der henhører under Statsadvokaten, og der er ikke sagt noget om Retskendelse.

Altsaa, der kan samles et Dossier om en Mand om, hvorfra han har talt, hvortil han har talt, og hvad Telefonsamtalen har angaaet, uden at Manden selv faar det at vide og uden Retskendelse. Ministeren vil vel saa sige: Hvad gør det, at der samles et saadant Dossier, det kommer jo ikke offentlig frem. Men vi føler os ikke trygge, naar Forholdet er det, at Telefonvæsenet efter Ordre fra ganske underordnede Politibetjente kan sikre sig disse Oplysninger. Jeg skal, for at det ikke skal blive misforstaaet, læse Stykket op:

„Politibetjente, Overpolitibetjente, Inspektionsbetjente, Politiaassistenter og Politikommissærer i *Opdagelsespolitiet* samt Politifuldmægtige, Politivadkater, Politinspektører og Politimestre kan forlange, at et Telefonselskab *sikrer sig* visse nærmere angivne Oplysninger, saaledes at disse kan stilles til Politiets Raadighed, naar Retskendelse derom foreligger.“

Altsaa, en nidkær underordnet Polititjenestemand kan paalægge Telefonselskabet at sikre sig saadanne Oplysninger,